

A belső ruhatár

[Látó, 2011. október]

Azok, akik rendszeresen járnak
át azon a titkos ruhatáron,
szóljanak, ha megpillantják egyszer
valahol a régi nagykabátom –

már nem emlékszem, mely fogásra tettem,
jövőben vagy elmenőben éppen,
két nagyjelenet közti nagyszünetben.

Elhasználódott, öreg kabát volt,
azóta a por biztos belepte;
senki nem veheti hasznát, ámde
jó lehet huzatosabb telekre.

Aki emlékszik még rám és tudja,
hogymikor én is odajártam,
jussak eszébe, ha észrevenné
a legtitkosabb, belső ruhatárban.

Amióta nem lelek nyomára,
nehezen viselem ezt a klímát –
de ha egyszer kivonult az ember,
nem marad, csak amit odakint lát,
nem lesz más, csak ami odakint van;
a szerzett ruhát nem válthatja vissza:

az arcok, ajtók végképp összezárnak
– hát eldobja, ha egyszer majd kihízta.

És meglehet, hogy rosszul értesültem,
mert épp most jön valaki, híreket hoz;
de nem tegeződünk véletlenül sem.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Papp Attila Zsolt

Látó Szépirodalmi Folyóirat